

— Какви сж тия дриплювци тукъ? развика се като лудъ Грабливко и изскочи на двора.

— Какви ли сж? — Бедни хора, които ти доведе да ги нахраня, озжби се жена му.

— Вънъ! Да се махнатъ отъ очитѣ ми! зарева той като лудъ и се спуствна къмъ тѣхъ...

Дълго време Грабливко се разхожда изъ стаята и се чудѣше, какво стана съ него? Какъ по-преди бѣше редовенъ, при изпълнение на службата си — бѣше просто като лъвъ, а сега парцалъ!

— Жено! замоли се той. — Най-добре я ме свържи! Иначе чувствувамъ, че ще извърша такива щуротии, които цѣла година не могатъ да се поправятъ.

Видѣ жена му, че, наистина, не е му добре. Тя го съблѣче, постави го въ леглото и го напои съ горещъ чай. Следъ четвъртъ часть излѣзе въ коридора и си мисли: „я да видя, дали въ джеба му не е останалъ нѣкой левъ?“ Разтърси единия джебъ — праздна кесия; разтърси другия — въ него нѣкаква кална, зацапана книжка дрипа. Разгърна дрипата и охна.

— А-а-а, вижъ ти, каква била работата! каза си тя: прибралъ у себе си съвестъта.

И захвана да мисли, кому да я предаде. Тя реши, че най-добре е да я препрати на богаташа евреинъ Шмулъ:

— Вратътъ му е дебелъ — може да я понесе!

Тя постави съвестъта въ единъ пликъ, написа адреса на евреина и пустна плика въ пощенската кутия.

— Сега, мжжю, можешъ свободно да идешъ на пазара, каза тя на мжжа си, като се върна вжщи.

#### IV.

Евреинътъ Шмулъ седѣше въ трапезарията, заобиколенъ отъ цѣлото си семейство. До него седѣше десетгодишниятъ му синъ Рувимъ, който на умъ правѣше банкерски смѣтки.

Отъ другата му страна седѣше седемгодишниятъ Йосель; и той смѣташе нѣкаква задача. На края на масата бѣше красивата жена на Шмула, Лия; тя държеше мъничката Рифка, която простираше ржчикка къмъ златната гривна на майка си.

Дето ще рече, Шмулъ бѣше щастливъ човѣкъ.